

Z dejanji to res nisem dokazala,
pa vendar prosim te, verjemi mi,
da bil si več mi kot vse na svetu,
to čutim v srcu vedno bolj, brat moj preljubljeni.

Napisala, dragi brat, sem par besed,
ki naj ti pričajo po čustvu in po srcu mojem,
kako ostane človek dragemu človeku zvest,
v veselju, v težavah in sred' bojev!

Elizabeta Vrhunec

Žena — pravljica

Za tenjo belega obraza sem zgubil sled občudovanj, kot kip obstal sem in ekstaza nato zbudila me je iz sanj.	Videl sem v vodi peno, lesketajočo, mavrično, spoznal v tem vso dušo njeno lepo, toda pravljično.
---	--

Ker v pravljice pa ne verjame
človek novega sveta,
naj kri se vlije iz srčne rane,
ponos ostane lik moža.

Oto Vrhunec-Blaž Ostrouhar

Pri padlih borcih

Mrtvaških ragelj spev glasan
odmeva z gore v beli dan;
svobodo tirja pesem ta,
upor do zadnjega moža.

Vali iz doline se tiran,
ker tabor naš je bil izdan:
kolone, tanki, kamioni,
bacači min in avioni.

Strašen boj — napad srdit...
Že v tretje je fašist odbit.
Leže alpin v goličavi,
mrtvi, ranjeni, krvavi.

A tam iz boka nov napad;
alpin pritiska že odzad.
Z Novakov, Cerkna in Tolmina
mu gre pomoč. Oh, domovina!

Že kliče tujec: »Vdajte se,
obkoljeni že davno ste!«
Prokleta slabo nas poznaš,
čeprav slovensko dobro znaš;
podal ne bo se partizan,
čeprav obkoljen je, izdan.

Zares nam, fantje, z vseh strani
preti pogin še do noči,
a padli bomo kot junaki,
uporni, trdi mi vojaki.
Naj žanje smrt vas zdaj, tirani!
V boj, tovariši mi vdani!

Bombo v roko, puško v dlan,
naj v slavi pade partizan!
Še ta ukaz vam zadnji dam:
Pober'te ranjence od tam!